

Изгревъ
на път

ПОСТИГАМОТО, РАЗУМНОТО И РЕАЛНОТО!

ИДЕЯЛИТЬ НА ЧОЕВКА.

Х година.

31 школна лекция на 1.мл.ок.класъ.

10 априлъ.1931 г. петъкъ 6.ч.с. приятно, хубаво връме.

ИЗГРЪЕВЪ.

ПОСТИЖИМОТА, РАЗУМНОТО И РЕАЛНОТО!

ИДЕЯЛИТЕ НА ЖИВОТА.

САМО СЕЩЛИНИЯ ПЪТЪ НА МѢДРОСТЬТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА.

ВЪ ИСТИНАТА Е СКРИТИ ЖИВОТА.

Коя бъше основната мисъл отъ миналата лекция? /за тригона/.

Да имашъ единъ тригонъ, това съ най-добрите условия, които човѣцъ може да иска отъ горѣ. Сега практически, кое наричате вие тригонъ? Най-доброто, което искате сега. Езemetе на физическото поле кое наричате тригонъ? Най-доброто въ даденъ случай. Може да се различавате, да нѣма една отъ точките. Коя точка може да бѫде най-важна? Сега научно, ако ви се задеде единъ въпросъ, по какво може да се позна че една точка отъ живота е най-важна? Коя точка отъ живота е най-важната? Да допуснемъ, че имате една точка А., едно състояние имате непроявено, въ каква посока може да се подвижи точката? Три посоки има, въ които едноврѣмено може да

се подвижите. Да допуснемъ, че въ васъ има едно желание, жденъ сте, но сте единъ пътникъ, нѣкадѣ въ планината, седите и усъщате жаждата, въ каква посока ще тръгнете? Най-важниятъ обектъ е жаждата. Тази жажда ще се изрази въ единъ пътъ, единъ изходенъ пътъ, вземамъ пътътъ Б. това е желанието, което имашъ, то ще намъри нѣкой изворъ. Да допуснемъ, че вие сте били не само жденъ, но сѫщеврѣмено и вашето здраве е малко разкръщено, малко боленъ сте. Въ каква посока ще се движи болниятъ човѣкъ ще се движи къмъ извора, ще пияте отъ водата, утalo въ жата се вашата жажда, а едноврѣмено съ това изчезва и болестта ви, -вие сте здра. Второто положение, за да изчезне и болестта, въ каква посока ще се подвижете?

По какво ще се познае, че единъ пътникъ е боленъ? Много едствено, той върви, понакуцува, може да го считате като нѣкой уморенъ човѣкъ, но щомъ оздравѣе, човѣкъ се изправи; по-напрѣдъ главата му бѣше наведена, а сега се изправи, взема едно положение, подвижи се, на кадѣ се подвижва той? На горѣ. Той се движи въ една посока, образува единъ югълъ. Какъвъ е този югълъ? /остъръ/. Не той е правъ! Ако е

затворенъ ще бѫде остъръ, щомъ е отворенъ, той е правъ! Можете ли да затворите единъ правъ югълъ? Този югълъ е проекция въ движение. Сѫщеврѣмено всѣки единъ югълъ се измѣня. Той има това свойство - югълъ въ движение; следователно, мястото отъ гдѣто го гледашъ се измѣня. Сега най-първо трѣбва да се докаже, че той е правъ. Сега това е твърдение математическо. Щомъ се продължи тази линия

АБ. тогава какво ще стане? /ако се продължи линията АБ. получава се новъ югълъ/.

голъма,
Следователно, новиятъ ѡгълъ, понеже линията е по-~~дълъга~~ другиятъ ѡгълъ е по-
малъкъ
~~и физика~~. Сега вие ще кажете, този ѡгълъ не е правъ. Томъ единиятъ е тъпъ, а дру-
гиятъ оствъръ, ще докажете. Но щомъ линията не се продължава, вие никога не може
да докажете, че този ѡгълъ е оствъръ. - Постигната е целта. Ако вие сте въ движе-
ние, това е само перспективно, може да се покаже, како че сте въ наклонъ нѣкадѣ.
Но теченията отъ слънцето къмъ центъра на земята съ винаги перпендикуляри
къмъ съзнатието на човѣка. Геометрически вие можете да си представите земята въ
извѣстно положение. Запримѣръ вземете единъ радиусъ отъ двата центъра. Тукъ е

c.

слънцето A. А тази точка C. е земята. Ако спуснемъ отъ центъра на
слънцето
~~и физика~~ къмъ земята точка, какви точки ще бѫдатъ тѣ? Да допуснемъ, че
точката A. се прѣмѣсти A¹. Томъ тази точка е въ движение, имате и
точката B¹. Какви ще бѫдатъ спусканитѣ ~~и физика~~ точки? /всѣкога ще
бѫдатъ перпендикуляри/. Но ако вземете само този центъръ, не къмъ
слънцето? Понеже този центъръ се движи, привидно се показва, че тукъ се образува
оствъръ ѡгълъ къмъ центъра B. Това е само перспективно, тѣ съ резултати добити
въ даденъ случай.

Сега въпросъ е защо единъ правъ ѡгълъ не може да се затвори? Геомет-
рически се затваря. Може да се направи единъ правоъгъленъ триъгълникъ. Но онзи,
който се занимава съ висшата геометрия Единъ правиленъ триъгълникъ, какво прѣ-
ставлява? Това е частъ на една фигура. Еъ дадения случай какъ ще объясниятъ ли-

B.

C. нията, които имате АГ и линията АД. Тѣ не сѫт еднакво дълги; кои сѫ
причинитѣ? Ако линиите сѫ обикновени, и не ще ги изтѣлкуваме по ед-
начинъ, но ако сѫ жири сѫщества? Двама души, единиятъ е извѣрвѣлъ
единъ путь, а другиятъ е извѣрвѣлъ другъ путь; тогава какво е отношението/ на
другъ точки? Имаме двѣ направлений. /ако единиятъ е извѣрвѣлъ повече путь на
физическото поле, въ по-дългия путь има по-малко прѣпятствия/. А другото сѫщест-
то, което е тръгнало къмъ АБ. този теренъ, другата линия е изпълнена съ по-голъми
прѣпятствия. Но ако имате два айронлана, които тръгватъ, ако единиятъ има по-голъ-
ма сила върви съ по-голъма бълзина, и върваш по единъ путь, ѡгълъ, тогава едини
отъ тѣ ще изходи по-голъмо пространство. Следователно, ако двама учени хора
се събератъ на едно място, единиятъ е полученъ ще изработи повече. Селниятъ ра-
бо, никъ ще свърши повече работа, тогава може да се опредѣли тѣ, ако това е
единъ теренъ, място, тѣзи двама работници работятъ по дължината АБ. и АД. да
опредѣлите, ако почнатъ да работятъ тази земя, каква частъ отъ триъгълниците ще
изработятъ? Нами едно отношение на катетите. Тогава, ако се образува единъквад-
ратъ, сѫщеврѣмено тѣзи квадрати ще покажатъ колко ще работятъ. Възможността
на движението отъ А. къмъ Б. сѫщеврѣмено показва възможността колко можешъ ти
да обработишъ? Защото това място, което ти си ~~и физика~~, то е вече подъ твое вли-
яние. Сега, ако това сѫщество АБ. се усили да извѣрши толкова работа ^{както АД.}

Какво ще стане съ него? Ще се образува умора. Следователно, какво е умората? Че едно същество е свършило повече работа отколкото му е дадено въ даденъ случай. Умората е винаги едно прѣ силване. ~~Щомъ~~ си се уморилъ, извѣшилъ се една работа повече отколкото трѣба. И казвашъ, уморихъ се! ~~Щомъ~~ не се уморявашъ, вѣшилъ толкова работа, колкото трѣба. Ако нѣкой учи повече отколкото трѣба, какво става съ него? И той се уморява, нали има и умствена умора? /има/. Да кажемъ, вие сега тургатъ най-малко 4 години, за да свѣршишъ университетъ. Считамъ, това е много усилена дѣятельность. Трѣбватъ най-малко 14 години, какво ще научишъ ти въ 4 години? Сега има 7 или 8/ години за гимназията; тогава, ако е 14 години за университета, за прогимназията колко трѣбватъ? /2 по 14 = 28./ 28 и 14 сѫ 42. Сега ще дойде възражението, математическото и геометрическото възражение, - ще останемъ. Но законътъ е, когато се продължава периода на учението, продължава се и живота! Ако трѣбватъ 14 години за да свѣршишъ университетъ, ти ще продължишъ живота си. Но винаги продължавайте. Имате единъ идеялъ, не поставяйте врѣме на вашия идеялъ: азъ за до година идкамъ да постигна нѣщо! Никога не тургайте за идеяла си единъ срокъ! Гие не тургайте въ ма си врѣме! Постигнение на идеялъ има, но за да се реализира единъ идеялъ, то е невъзможно. Запримѣръ реализирането на музиката, единъ музикантъ да е толкова изкустенъ, може ли вие да направите единъ цигуларь едноврѣмено да свири на 4-тѣ струни? Не може. Значи трѣбва години да учи. Ако може да се научи да свири, той трѣбва да има такава свѣткавична бѣра зина. Може, това е само твърдение. /математически може да се докаже, че е възможно/. Е, разбира се. Всѣко нѣщо, което не е реализирано, какъ го казвате? Кои нѣща съществуватъ? Които се реализиратъ. Всѣко нѣщо, което се реализира, то съществува; а всѣко нѣщо, което не съществува, не реализирано е. Тогава, ако не съществува, кадъ е? Кадъ сѫ точкитъ? Една точка кадъ е? Нали точката се намира нѣкадъ. Кадъ се намира точката? Точките съществуватъ нѣкадъ. Точката това е линията, това е съществуванието на точката. Линията сама по себе си не съществува, съществува точката. Дължината на линията, това е живота на точката. Дължината на квадрата, и широчината на квадрата, това е пакъ въ друга степень живота на точката. И кубътъ, това е пакъ животъ на точката. Линиите и въ първа и въ втора и въ трето измѣрение сами по себе си не съществуватъ. Съществуватъ само точките. А сега казватъ правата линия е нѣщо реално. Но правата линия сама по себе си съществува ли? Съществува нали? /да/. Правата линия не съществува. Правата линия това е отношение на двѣ точки. Отношение, но има една проекция. Съществува тази права линия до колко врѣме може да съществува тази права линия? Ако азъ взема, че съ една гѣба. Изтрия всичко писано на дѣската, вие казвате, тази права линия АБ съществува нали тѣй. Ако взема една гѣба, че изчиста хубаво книгата, кадъ отиде правата линия? Защото съществува това, което не може да се изличи! Това е съществуване.

Това, което може да се изчисти, то е относително съществуване, то не е реално.

Кои нъща наричате вие реални? Но сега законът е другъ. Следователно, ако тази права линия представлява милиони онъ точки, които същевръмено се движат във една и съща посока, по този законъ не съществува само една точка във пространството. Въ реалния свят съществува уважение към милиони точки. Пръстът е ти си, че милиони точки се движат във една и съща посока, какво ще образуватъ? /линията/. Тогава тази линия е реална вече. Казва се, това движение е завзето отъ едно разумно същество, тази линия е реална; но когато тя представлява само единъ извървънъ път отъ една точка, тя е относителна реалност. Сега, ако вие тръгнете във пространството; ако ви кажа, можете ли да намерите този път, пръди няколко милиони години, отъ тамъ дъто е миналосънцето. Нали слънцето се е движило? Или да ви дадът уго сравнение, някой паразодъ, който е миналъ пръзъ великия и тихъ океанъ пръди единъ мъсецъ, може ли да намерите пътя, дъто е миналъ? Оставилъ ли е някои слъди? Све теки е оставилъ някои слъди. Следователно, всичките заблуждения на хората произтичат отъ това, вие считате нъшата реални, които съ~~а~~ Вие считате една права линия, едно постижение въ живота си; или че не сте постигнали всичките нъща, които вие не можете да реализирате. Тъ съ неразумни. Само неразумните нъща въ живота съ непостижими, а всички разумно е постижимо! Следователно, може да питате, кое е реалното? Това, което е постижимо, това е реално! А непостижимите нъща кои съ? Неразумните нъща.

Да допуснемъ възможността ви да пушатъ във пространството да създадете една земя. Н. прашамъ тебе, ти можеш ли да създадеш една земя? /безъ условия не мога да създамъ/. Нъмашъ знание, а ти това знание да създадеш единъ святъ го нъмашъ. Това е неразумно, да те пратя тамъ, ти можеш да седишъ съ милиони години. Но да допуснемъ, че ти имаш всичкото знание, какъ се създава единъ святъ, една вселена, тогава? /при тъзи условия ще създамъ една земя/. Мислете трезво. Сега прънесете закона. Рие вървите по пътя на една философия на гръцката школа на софистите. Но не всъкога една лоша постъпка произвежда лоши последствия, и не всъкога една добра постъпка проезвежда добри постъпки, има и обратни резултати: лоши постъпки произвеждатъ добри последствия, и добри постъпки произвеждатъ лоши последствия. На земята е така. На земята има такива отношения~~и~~ Шомъ дадешъ на някои човекъ сто хиляди лева звонкови, и видишъ го слъдъ връхне той започне да яде и пие, и почва да се напива; докато нъмаше пари, той бъше тръзъ човекъ, а сега накривилъ шапката и пие. Въ теб си имаше едно добро желание, казвашъ, да ходя да се уча. Виждашъ по съда яде и пие, ти го набивашъ на общо основание, и следъ това ти го видишъ, той станалъ докторъ. Въ Америка имаше единъ слабъ студентъ, ходилъ той да гледа единъ отъ тъзи пиджуисти, отъ голъмитъ, че му ударили една плъсница и студента съ повалилъ на земята.

Та казвамъ, тръбва да имате една философия: ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО ! Всичко е възможно само за разумните условия на живота. Въ свѣта само разумното е възможно ! Неразумното е невъзможно . И всички разочарования, които ние прѣтърпяваме въ живота, това е, че се стремимъ по пътя на Неразумното Слѣдователно, изправяй пътя си! Вишъ обекта, къмъкото ти се стремишъ разуменъ ли е? Шомъ е разуменъ, върви; шомъ е неразуменъ, този пътъ е непостижимъ . Това тръбва да го знаете като една математическа аксиома! Сега какво искате да постигнете . Кажете ми сега да ви покажа единъ пътъ на постижение . /знание/. Та знанието е единъ товар Менъ ако ме попитатъ, и ако азъ тръгна за една голѣмо пътешествие отъ свѣта на реалността, тогава бихъ поискалъ да ми дадатъ само една ки бритена клечка,

която тежеше една сто милиона част от милиграма. Да я тури нѣкадъ, и да тръгна въ пространството съ тази клѣчка. Ако дойдемъ да земята, и хората не ме слушатъ, ще кажа, или ще ме слушате, или ще запали цѣлия свѣтъ. И тогава, ако намѣря единъ такъвъ свѣтъ като земята, и не ме слушатъ, като цѣкна, ще запали всичкия въздухъ, и ще прѣвърна цѣлата земя като слѣнцето и всичките тѣзи хора на какво ще се прѣвърнатъ? Ще свѣтатъ като светии. Представете си сегашнитѣ учени хора какъ могатъ да докажатъ, че земята се западила? Че станало нѣкакво зблъскване съ другъ плането, усилила се дѣятелността на слѣнцето. А пъкъ азъ казвамъ, единъ ангелъ, който носилъ една клѣчка, којто е тѣ хѣла една сто хилядна част от милиграма е запалилъ. Тогава учениятѣ хора ще кажатъ: възможно ли е това? Е, това е знание! Имашъ една клѣчка, којто е ~~е~~ една сто хилядна част от милиграма, да знаешъ, какъ да я хванешъ. Азъ ще ви задамъ другъ единъ въпросъ. Колко тежи една ваша добра идея? Казвате, схванахъ една добра мисъль. Какъ я схвана? Да кажемъ имате една идея. Какъ я схващате? Разправямъ ви математика, казвате: разбрахъ! или схванахъ! Дѣ си го схваналъ? Значи, могатъ да се схванатъ нѣщата.

Та при фова съзнание нѣщата сѫ нереални, тѣй както сега, понеже считате нѣщата, че сѫ нереални, имате едно противорѣчие въ съзнанието. Да допуснемъ, че седите близо при единъ ~~обектъ~~ обектъ, както нашата земя. Но отъ тази земя виждате малко отъ нея. Но колкото се отдалечаватъ нѣщата, ставатъ по-видими, очертаватъ се границитѣ; но ако се отдалечите на едно разстояние, колкото мѣсечината, тогава ще видите половината отъ земята. Но колкото се увел ичи кръга /и на вашето зреене, какво става? /предметъ се намалява/. отдалечава се. Но щомъ единъ предметъ въ едно отношение става ясенъ за нась, този предметъ се отдалечава отъ фокуса на вашето зреене, или отдалечава се отънашето съзнание.

Слѣдователно, сега непостигнатитѣ идеали сѫ идеалитѣ, ~~объектъ~~ които сѫ при нась; непостигнатитѣ идеали сѫ при нась по-близо, а постигнатитѣ сѫ по-далечъ. Споредъ вашето схващанїе какъ е? ~~объектъ~~ Че постигнатитѣ идеали сѫ по-близо. Азъ твърдя обратното: постигнатото е по-далечъ. НЕПОСТИЖИМО Е ПОСТИГНАТОТО, А ПОСТИЖИМО Е НЕПОСТИГНАТОТО. Тогава какъ е? Постигнатото се отдалечава отънась, а което е непостигнато, то е близо при нась. Въ какво седи софизъма? /това е игра на думи/. Игра на думи е слѣдущето, тукъ въ София се случава, единъ казва на другъ: дай ми два лѣва на заемъ. Лѣсна работа, тръгватъ и двамата, дохождатъ при лѣвовия мостъ, и той му казва: ето два лѣва. Тогава този казва, извинете танката лѣвовѣ не искамъ, отъ по-дребнитѣ, тѣзи сѫ многогодѣми. Хубаво. Допуснете сега, сега това е ~~объектъ~~ на ~~дѣлъ~~ допуснемъ и другата страна, че това сѫ два лѣва направени отъ злато, както нѣкой паметникъ. И той му казва: ето два лѣва. Тогава, какво ще стане съ този паметникъ? Ще си вземе чука, и цѣлиятъ денъ ще иска да завладѣе лѣвоветъ.

Но такъв единъ лъвъ, какво погатъ да направятъ най-първо? Можатъ ли да го откраднатъ? Най-първо той ще отчуши некитъ на лъва отъ това злато, но все тежко има едно желание да завлада и повече, ако е отъ злато, ако има това съзнание за чистотата на златото, пъкъ ако няма съзнанието за чистотата на златото. Защото за насъ златото е чисто, доколкото съзнанието е будно. Ние оцениваме златото, доколкото ние имаме отношение къмъ онази енергия, на която слънцето е пръстенатель.

Та сега основната идея, науката е да ви служи, или науката е единъ методъ въ живата природа за реализиране на нашите идеи. Всичка една идея може да се реализира нѣкакъ и по нѣкакъ начинъ, каквато и да е. Следователно, ти тръбва да знаешъ условията, при които твоята идея може да се реализира. Всичка една разумна идея може да се реализира. Да кажемъ, станешъ сутринъ, искашъ да станешъ ученикъ, или искашъ да станешъ музикантъ, или естественикъ, ти ще намеришъ разумните условия, при които твоята дарба може да се реализира. Не тръбва да си фантазирашъ; защото, какви свойства има фантазията? Какви сѫ единъ отъ качествата на фантазията? Кои планети даватъ тласъкъ? /Луната/. Тъй, луната, и защо другите планети не даватъ фантазия? Какъ тъй луната дава фантазията, а другите да не даватъ? Слънцето създава ли нѣкоя фантазия? /Въ единъ случай дава щестлавие, човѣкъ да се мисли повече, отколкото е въ сѫщностъ/. На фантазията главно луната действува. Сега луната като създава въ насъ фантазията, тя знае ли това? Сега да ви прѣнеса отношението. Допуснете, че единъ богатъ човѣкъ носи една кесия въ джоба си, и съзнава, че е златна. Кесията е доста красива, има около десетина кила звонкови. Ти като видишъ кесията, какво ще се създаде у тебе? /Да я имашъ/. Кесията знае ли въ сѫщото врѣме, че ти искашъ да я имашъ? /Не знае/. Но онзи, който носи кесията, то знае ли? Той почва да чувствува това; най-първо той вижда, че има нѣкой отподиръ му, върви, и взима стратегия. Може да има нѣкой другъ, който си въобразява тази фантазия. Та казвамъ, тръбва да има нѣкой на мѣсечината, който знае. Е, кой е той? /Който носи мѣсечината подъ мишица/. Мѣсечината си има свой ангелъ. Това е онзи ангелъ, който напълва мѣсечината, и той е който създава въображението. Той знае, и като погледне едно разумно сѫщество, който върти мѣсечината; Въ сѫщностъ това сѫщество е слѣзло отъ небето и е дошло до това разбиране, да забавлява земята. То седи и си играе съ мѣсечината, и забавлява земята. Тукъ хората сѫ лъца, и то я върти ту на едната страна, ту на другата страна – играе си. Послѣ ги пита, вие доволни ли сте? Това е една хипотеза, една теория, който нѣма никакво сѫществуване. Психологически този въпрос е правъ, че мѣсечината създава фантазията. Но тъй както я виждаме, въ нея нѣма никакъ това съзнание. Не може единъ прѣметъ да създаде въ настъ това, което той нѣма! Да допуснемъ, че вие вземете двѣ лжи тѣла, които се зблъскватъ, какво ще се образува? Ще се образува топлина нали?

Ако два пръдмета се движат въ същата посока, и съ еднаква сила, може ли тогава да се образува топлина? /~~Или не?~~/ отъ триенето на пръдметите съ въздуха може да образуват малка топлина, но самите пръдмети не могат нищо да принесат за топлината/. Тогава психологическите разсъждения, колкото и да е тънко това пространство, тази материя, нашата земя, която се движи въ етера, отъ това движение, тя добива част отъ своята топлина. Земята добива топлина отъ етера. Понеже всяка една частица, всяки единъ атомъ, всяка молекула, и всяка една частица възприема топлина отъ етера при това движение вътре; тогава тази топлина се пръдава, събира се въ едно, и се образува топлината на цялата земя. Земята постоянно черпи отъ пространството, не само отъ слънцето, но има известна топлина и отъ вънка но същевръменно земята си има и собствена топлина, която се образува отъ собствените частици, като се движат въ етера.

Тогава онзи човекъ, който има идеалъ, по същия законъ, че той има стремежъ къмъ някоя идея, за да придобие топлината, въ него става стълковение. А въ какво ще образуваш тази топлина? въ едно статическо тѣло? Тогава ние ще забължимъ, че има повишението на температурата. А въ едно живо тѣло или същество какво ще забължимъ освенъ, че неговата температура ще се увеличи, но и неговите желания ще се увеличатъ. Шомъ въществуватъ желания, това същество, въ проекцията на неговото движение е по-силно. Шомъ изгубимъ своите идеали, какво става? /ние изтиваме/. Изтиваме, и тогава казваме, всичко ми се отше. Тогава какво се изиска? /изиска се единъ новъ идеалъ, за да има движение/. Тогава колко идеали сѫ потребни на човекъ, за да биде нормаленъ? /най-малко единъ/. Най-малко единъ, а най-много? /пакъ единъ/. Най-малко единъ, а най-много три. Единъ идеалъ на физическото поле - да бъдешъ здравъ! Единъ идеалъ, да имаш добро сърдце, и третъ идеалъ, да имаш отличенъ умъ! Три идеали.

Тогава дѣ седи ума? Каждъ е умътъ на човекъ? Посоката, къмъ която се движи човекъ въ посока на ума. Главата ни каждъ е? Главата е посоката, къмъ която ние се движимъ. Човекъ, който ходи перпендикулярно, стремежътъ на този човекъ е нагорѣ. Ние се движемъ къмъ центъра на слънцето. И търсимъ единъ начинъ. Посоката на нашето движение е къмъ посоката на главата ни. А краката ни сѫ къмъ посоката, отъ която ние изоставяме назадъ. Следователно, главата е начало да движението. Да вземемъ А и Д, било е време, когато ние сметръгнали отъ краката; то е било началото. А сега кой е пътътъ, който сме изходили? /отъ краката до върха на главата/. Този е цѣлиятъ пътъ С. Допуснете, че имате единъ ѣгълъ. Колко градуса е този ѣгълъ? /90°/. отъ краката, ако тръгнете въ пространството до слънцето. Ако теглимъ една линия отъ главата си дъмъ центъра на слънцето, и отъ краката теглимъ друга линия, какъвъ ѣгълъ ще образуваме? /много остъръ ѣгълъ/. *«Но»*

Нѣкога отъ васъ, които сѫ много дребни. /много малъкъ путь сѫ извѣрвѣли/. Сега ~~кои~~ сѫ извѣрвѣли по-голѣмъ путь, дребните и учените хора ~~за да бѫдете нормални~~ не гледайте само тѣлото си. Най-първо ще гледате дълчината на челото, на лицето дълчината на рѣката, ще вземете дълчината на прѣститѣ, измѣрете ги. Защото ~~то~~ има правилни отношения между лицето и цѣлото тѣло; между рѣката и лицето. Ако нѣма отношение между лицето и рѣката тѣзи отношения не сѫ прави. Не показва колко путь е извѣрвѣнъ. Ако тѣлото е правилно, нормално, тогава този путь дѣйствително отъ краката до главата прѣдставлява путь, който ние сме изходили. И единъ денъ, когато човѣкъ завърши своето развитие, на какво ще замяза Н.? /на една топка, той ще почне да се движи изъ въздуха/. /смѣхъ/. Тогава на тази театрие отгорѣ, земята е валчеста. Значи, станала е валчеста, достигнала е своето развитие. Но земята едва сега е достигнала, станала е лѣце, размишща се, и седи подъ квачката да се измѣти. То е, което въ дрѣвността я тургатъ въ видъ на едно лѣце това е отъ физическо гледище, тогава ще бѫде една сфера, отъ всѣкаждъ той ще може да гледа, ще може да вижда на всѣка една посока. Но това не може да се постигне на физическото поле. Но какъ ще мяза той на тази топка? Той ще мяза на една топка, но нѣма да бѫде на физическото поле. Еие астролозитъ какъ прѣдставлявате съврѣмения човѣкъ? Астролозитъ какъ поставятъ човѣка. Нали взематъ тѣлото на човѣка и прѣкарватъ цѣлиятъ зодияцъ. Отъ главата му и го опасватъ наоколо. Значи цѣлата всѣлена се поставя въ главата; тургатъ го като че е господарь на сълънчевата система, на цѣлата ~~миръ~~. Но същеврѣмено тѣ прилагатъ и друга една скрита идея, че това същество присъствува навсѣкаждъ въ човѣшките тѣла. Космическиятъ човѣкъ едноврѣмено присъствува въ всички тѣла, и упражнява влияние. Сега това е вториченъ въпросъ. Но този въпросъ нѣма практическо приложение. То не може да се доказва. Той е само като една мощна идея, показва силата, къмъ която човѣкъ трѣбва да се стрѣми. Сега ако нѣкога попита, какъ е човѣкъ, напр. какъ е Иванъ? /Иванъ. Тукъ/. Едноврѣмено той е въ цѣлото тѣло, но специфично какъ е той? Понеже Иванъ като трѣгне, всичко се движи, и цѣлата всѣлена се движи съ него. Понеже въ Иванъ всѣко едно тѣло на небесното пространство има единъ прѣставител. Микроскопически въ нашето тѣло има частици, които прѣдставляватъ всичко, което съществува въ видимия космосъ. Слѣдователно, Иванъ е цѣлата всѣлена въ проекция въ миниатюръ. Тогава питамъ, какъ е Иванъ? Въ главата да е ~~е~~? Не е. Въ гърдите не е; въ стомаха не е; въ ръцѣ не е. Нѣкаждъ е Иванъ. Той специфично не може да каже. Нѣкога путь ние чувствуваме, че сме въ главата отгорѣ. А нѣкога путь чувствуваме, че сме долу нѣкаждъ въ сърдцето. /но все теки той има главна квартира/. Е, има, има. При старитѣ разбирания трѣбва ви и друго; съ старото не трѣбва да се опрошавате; старото ще го ~~турите~~ турите подъ краката си, новато надъ главата си, а реалното ще го турите въ сърдцето си!'

Идеалнитъ нѣща надъ главата си отгорѣ. Да има нѣшо, къмъ което да се стремите. Не така буквально, но онова, което реализирашъ то е психологическо явление. Всѣка една мисълъ, всѣко едно желание, което искамъ да реализирамъ, трѣба да го турна въ сърдцето си. Ако ти не вложишъ нѣшо въ своето сърдце, не вложишъ нѣшо въ своя умъ, не вложешъ нѣшо добро въ своя умъ; щомъ не вложишъ въ сърдцето си една добра мисълъ, тя не може да влѣзне и въ ума ти; а щомъ влѣзне въ ума ти, тя ще влѣзне и въ волята ти. Нѣщата, които не може да съпоставите въ сърдцето си, и не можете да съпоставите въ ума си, въ волята си тъ оставатъ нереализирани. Една добродѣтель, ако не я съпоставишъ въ сърдцето и ума си, въ волята тя остава нереализирана. А нереализиранитъ добродѣтели какви сѫ? Вие можете да направите единъ опитъ, той е слѣдующиятъ: да кажемъ, нѣкога отъ васъ е боленъ отъ трѣска, три години сте страдали отъ трѣска, да вземемъ крайния резултатъ, и най-послѣ вие се обѣщавате, че ако азъ оздравѣя, тургате си една идея: ако се освободя отъ тази трѣска, посвѣтивамъ живота си за едно голѣмо добро. Нѣма да се мине дѣлго време, и вашата идея ще проработи, вашата трѣска веднага ще се махне. Щомъ тури-те реализирането на вашата добродѣтель въ себе си, тази идея ще произведе едно здравословно състояние. Идеитъ, които трѣба да се постигнатъ, веднага произве-датъ едно здравословно състояние. Всѣка добродѣтель, която произвежда едно здравословно състояние, тя е постигима. Нѣкой ще каже, какво ще ме ползува, ако азъ искамъ нѣкая идея? -Ще бѫдешъ здравъ. Второто ще започнешъ да мислишъ хубаво, трето ще ти е приятно на сърдцето. Казвашъ: мечта. Само мечтитъ сѫ реал-ни работи. Когато човѣкъ мечтае е по-хубаво. Има ли по-хубаво нѣшо отъ меч-танието? Седишъ запримѣръ, и си мечтаешъ, че си богатъ, да имашъ палатъ, да бѫдешъ ученъ, философъ, да се разхождашъ по своите свѣтове, а като се върнешъ, виждашъ гашитъ ти скъсанни, шапката скъсана, пъкъ си гладень, но пъкъ си веселъ, мечтаешъ. А другиятъ, добръ облечениятъ казза: азъ нищо не мечтая. Питамъ отъ двамата, кой е богатъ? Азъ бихъ купилъ онзи сиромаха, който мечтае, отколкото богатия. Защо-то онзи, който мечтае е по-лѣкъ, и бихъ го носилъ по-лѣсно на гърба си, отколкото онзи, който не мечтае. И ако ми каже, ти зашо не искашъ да ми напраишъ едно добро? -Ще кажа: защото ти не мечтаешъ. И на кому Господъ помѣга? сега въ свѣта? На бѣднитъ на нещастнитъ хора, на ментателитъ, защото тъ много мечтаятъ. Азъ нари-чамъ страданието мечтане. Казва нѣкой: побѣлѣ ми главата. Той си мечтае. Сега азъ да ви инеса мечтанието запримѣръ. Сега вие не вѣрвате, че мечтанието произ-вежда ^{страда} ~~излѣчение~~. Произвежда. Прѣдставете си, че вие имате единъ съдружникъ. Най-първо мечтаете, че двама съ ви сътвърдите търговия ще забогатѣете. Но въ съдружника ви се заражда желанието, той да вземе всичко, веднага той ще вземе главния дѣлъ, и ще остави на васъ само малкото. Казвате, защо се трудихме, той взема 9 десети, а на васъ остава само една десета. и вашите мечтания останаха.

Вие страдате, защото сте взъли по-малко. И тогава, за да не стане така, какво тръбва да бъде? Погръшката е ваша. Шомъ работите отъ сутринта до вечеръта, направете съмътката, и се раздълете. Не чакай следъ 5, 6 дена да направиш съмътка. Затова човъкъ тръбва да ликвидира. Шомъ човъкъ почне да страда, значи, вие сте мечтатели. А мечтателите могатъ да постигнатъ нѣщо въ свѣта.

Сега да ви прѣведа една такава съмътна история. Това е единъ анегдотъ. На единъ ученъ човъкъ, който ходилъ да прави сопѣтъ научни изслѣдвания, единъ денъ се събудило желанието да ходи босъ както другите хора, но си натъкналъ крака на една игла, та заб авилъ своитъ грижи, и все си мислилъ за иглата. Досега казва мислихъ за много важни работи, философски въпроси, а сега мисля, какъ е влѣзла иглата, и какъ да я изада. Сега вие ще кажете, натъкването на една игла е едно нещастие, нали така. Отива той при единъ ученъ човъкъ, който искалъ да измисли една шевна машина, той билъ същеврѣмено и хирургъ, хваща крака и изважда иглата. Казва му: много ви благодаря, толкова врѣме търса това нѣщо за машината ми трѣбва, иглата. Тъй, което причинило врѣда на първия ученъ човъкъ, вториятъ го направи най-известенътъ. Той починалъ да шие съ иглата ~~и~~ казвамъ сега, психологически аналогията е слѣдующата: иглата, която произвежда въ васъ едно нещастие, да кажем известна идея е това, за другъ човъкъ, това произвежда щастие. Ако разбирате този предметъ, който произвежда страдание у всѣ, той ще ви принесе и щастие. Да кажемъ нѣкое страдание дошло у васъ. Страданието въ свѣта се произвежда винаги винаги отъ живитъ разумни сѫщества.

Знаете: Второто положение, което тръбва да имате никога едно глупаво сѫщество не може да ви причини страдание. Полкото страданието, които това сѫщество ви произвежда сѫ по-голѣми, толкова това сѫщество е по-добро! Шомъ то ви мѣчи, то си има известна цѣлъ. Езмете даже моите прѣстъници! Ако азъ ви стискамъ или нѣкой другъ, какви сѫ неговите намѣрения въ даленъ случай? Най-послѣ, допуснете, че това разумно Сѫщество, Богъ, Което ви е пратило, ви е хванало съ клѣщите си, дали То ви хваща или нѣкой другъ, то е другъ въпросъ. Вие мислите, че хваналъ ви е нѣкой и ви стиска съ клѣщите. Така мислите и викате. Но Това Сѫщество казва, още го постискайте! Вие пакъ викате. - Стискайте го още повече! Слѣдъ като ви стиска, у васъ ще се роди известна идея. Ще кажете, Господи, не мога да търпа тази работа! Сега, защо става това стискане? Направили сте въ доброто си нѣкакво отклонение. И това Сѫщество като ви стиска, казва, ще измѣните пѫти или посоката на това движение. Да допуснемъ, въ васъ се зароди желанието, да направите едно прѣстѫпление, дойде ви една болѣсть, или си изкълчите крака. Питамъ, тази болѣсть не е ли на място? като едно прѣдохранително слѣдство. Или вие сте бо гатъ човъкъ, изгубите богатството си, съ богатството си щѣхте да направите едно голѣмо прѣстѫпление, взема ви се богатството, осиромашавате. - За ваше добро е това. Може въ

даденъ случай и вие да не го слушате. Или казвате, ще свърша училището по-рано отколкото тръбва. Изпъждатъ ви отъ университета, пакъ за ваше добро. Следъ 4,5 години пакъ ще влъзнете. Но какете, изгубихъ толкова време. Че какъ си го изгубилъ? Ти времето въ джоба си можешъ ли да го просишъ? Я, О. каки ти какъ губишъ времето ~~и~~? Тогава донеси ми изгубеното време, азъ ще го купя. За единъ изгубенъ грамъ отъ времето азъ ви предлагамъ 100 хиляди. Кои отъ васъ, който е издържалъ изпита е спечелилъ нѣщо? Може като идешъ въ киното да е дошла една хубава идея. И ти спечелишъ. Споредъ новата философия, нѣщата, които сѫ станали, тѣ сѫ добри. Да ли вие ги чувствувате или не, по същество тѣ сѫ добри. Това, което става това е добро, каквото и да е то. Не може ~~и~~ въ човѣшкото съзнание ти да имашъ двѣ понятия. Може то да не съвпада съ твоите мисли, то е другъ въпросъ. Да кажемъ, ти падашъ, наранявашъ се; за добро е. Изваждатъ те отъ училището, -^{си} добро е. Умирашъ. - За добро е. Като умре нѣкой, то е като човѣкъ, който отива да вземе ^{своето} наследство. Ако онзи, който е умрълъ, отива да вземе едно голъмо наследство, и да се върне пакъ на земята, пакъ тамъ, какво лошо има да умре човѣкъ? Зависи какъ гледа човѣкъ. Но казвамъ, въ вашия умъ, хората на новото, вие тръбва да считате всичките положения, които сѫ станали, не които ще станатъ, за тѣхъ не говоря, всѣко положение, за което ти си употребилъ всичките си усилия, че то е станало, може да е нѣщо, което тебе не ти е приятно, но ти ~~кажи~~: то е за добро! Може да не ти е приятно, но ти ~~кажи~~: ЗА ДОБРО Е! И който философъ каквото обяснява, ти ~~кажи~~: това е най-доброто! Ти доброто ще видишъ послѣ. А не това, кое-то не е станало; това, което не е станало, ти ще гледашъ да го избѣгнешъ, но следъ като си употребилъ всичките усилия, че е станало нѣщо, ~~кажи~~: това е най-разумното. Защото това разумното, ако не бѣше добро, не би го позволилъ Богъ. Богъ не би позволилъ да станатъ неразумни работи. Но доброто всѣкога става. Нѣкой път не си съгласенъ, понеже има нѣкой нѣща, които не сѫ станали. Тѣ сѫ други въпроси. Ти не си съгласенъ за онова, което не е станало. Запримѣръ, азъ говоря на нѣкого тъй: ти можешъ да изгубишъ богатството си. Той си понабръчка челото и казва: не, не. Азъ не искамъ да го изгубя! Но той е изгубилъ вече богатството си, тогава? Запубата то е само една идея, то е едно времено състояние. Ама ако тебе те уволнятъ ~~атъ~~ една длъжностъ, и те назначатъ на по-висока длъжностъ, какво си загубилъ. Билъ си разсиленъ въ университета, а следъ това те назначатъ секретаръ при декана. Кое е по-хубаво? И най-послѣ те назначатъ помощникъ ~~действи~~ на професора. Какъ се назва тази длъжностъ? Асистентъ. Е, кое е по-хубаво? Секретаръ или асистентъ. Следъ като станешъ професоръ, какво може да те назначатъ? /министъръ на просвѣтата/. А следъ като станешъ министъръ, тогава? /затвора/. Ако идете въ Америка, тамъ всѣки проповѣдникъ се нарича министъръ. Той назва: азъ съмъ министъръ! Та казвамъ, следъ професора, какво иде? Професоръ да изповѣдашъ едно учение.

Сега Иванъ е професоръ. Ако изкараме Иванъ на дъската, да разправя нъщо, той ще почне да изповедва нъщо, ще разправя за нъщо. Ако той не разправя, може ли да бъде професоръ? Ако не държи речения може ли да бъде професоръ? Казватъ отменъ и той! Но ако не бъше учена глава, професоръ можеше ли да бъде? Значи, подъ думата професоръ, разбираш единъ човекъ, който разбира основно предмета си. Той е на първо мясно. Да допуднемъ единъ професоръ разправя за произхода на златото, какъ е излезнало, изучава минералогията, а другият свързва този професоръ, който знае какъ се произвежда златото. Тогава кой професоръ ще тучите, че знае повече? Който знае историята на златото, или, който знае да прави златото? Който го прави. Тогава ще пренесете вие въпроса тъй. Ако ти си единъ професоръ на мечтанието, и ако си единъ професоръ на реалното, каква е разликата? Кой е на незавършените работи? Професора на мечтанието. А професора на реалното? /туй, което става/. Това, което той може да направи. Тогава при кой професоръ вие ще слѣдвате? /при втория/. При втория.

Та казваш сега, въ новата посока, тъй както сте млади ~~дълъг~~, вие имате една философия, тази философия въ свѣта е философия, въ която хората оставяштъ. Еие бързате да завършите университета, учите 10, 20 години и ви се отще. Казвате, празна работа е това. Не е така. Свършилъ си университета, вълъзнала е нѣкоя мисъл въ ума ти. Ти гледай да достигнешъ реализирането на тази твоя мисъл. Запримѣръ, каква трѣба да бъде крайната идея, която трѣба да имате? Не края, но крайната идея, постижимата идея. Тогава, слѣдъ като добиете тѣзи максимумъ способности, второто положение. Така е въ природата. Ангелитъ съ минали по сѫщия пътъ, който хората сега минаватъ. Колко съ голямо тѣрпѣние съ учили тъй! Но всинца вие трѣбва да доидете до едно благородно чувство. Да кажашъ вие сега се смѣете за нѣщо. Какво показва психологията на смѣха? Отъ какво произтича смѣха? Когато човекъ се смѣе, какво показва? /има силни контрасти/. Да. Но въ какво седи добрата страна на смѣха? /става по-интенсивно кървообрѣщане/. Разширение има. А безъ свѣхъ кои нѣща съ? /нѣщата, въ които нѣма животъ/. Представете си единъ животъ, който се смѣе, и другъ животъ, който несе смѣе. Тогава каква разлика има между смѣха? Когато единъ човекъ се усмихне малко, ти едва забѣлѣзвашъ, значи, той вижда нѣкой контрастъ. Винаги въ смѣха има контрастъ. Какъ се опредѣля смѣха? Мускулите на лицето се измѣнятъ, става едно подигане на мускулите на лицето, и всички тѣ югли взематъ друго положение. А при скрѣбъта имаме обратното, устата взематъ пакъ друго положение. Сега, я ми представете скрѣбъта. Трѣбва да ви разсърдатъ. Смѣхътъ сѫществува у човека. Рѣчъ човека има едно чувство на смѣха. То се намира ^{н.} И. горь на челото отъ двѣ страни. У нѣкои смѣхътъ е по-развитъ, отколкото у други. Но ако ги сравнимъ, И. се обессырдчава по-малко, а И. се обессырдчава по-дълбоко. Всички хора, които се смѣятъ по-малко се обессырдчаватъ; нѣкои хорасе обессырдчаватъ по-дълбоко, а нѣкои по-малко.

Отишли двама, и двамата иматъ несрътъ въ живота си. Единиятъ шегаджия се сръща съ другъ, пига го, къдъ отивашъ? - Отиамъ да се дава. Защо? - Не ми върви нъшо. А ти къдъ отивашъ? И азъ отивамъ да се дава. Та онзи смъшникътъ казва на другия: съблечи си дрехитъ, съ дрехи нъма да да потънеш въ водата. Тогава онзи го разсмълъ, казва: я да оставимъ да се давимъ, ами да се окъпемъ хубаво. Окъпватъ се и двамата и излизатъ. Та този смъшникътъ спасява другия. Слъдъ като се окъпватъ, водата произвежда известна реакция върху тъхъ, и онзи го хваша и го заежда нъкъдъ, питатъ ги: къдъ ходихте? Ходихме да се давимъ, пъкъ разбрахме, че е по-хубаво да се окъпемъ, отколкото да се давимъ. Нъкой пътъ отимашъ да се давишъ, кажи: съблечи се, съ дрехи не се дави. Това е да видишъ комичната страна. Нъкой пътъ разсърдилъ си се заради нъшо. Тогава съ дрехи отивашъ да се давишъ. Кажи: чакай де, съблечи се малко. Направи си една малка смъшка на себе си. Зашто ти или другъ, то е все същото нъшо. Зрщото никой не се ражда така сериозенъ. И кой какъ се роди, все се съмъе. Вие не сте з бълзали, какъ се ражда дътето? То се засмъе. Кога въ живота има смъвъ. Смъхътъ е първото нъшо. Щомъ се роди дътето, то се съмъе. Засмъе ли се това дътче, въ него има въображение. Щомъ се засмъе дътето, то живе. Не се ли засмъе, то неговата работа е свършена, то е мъртво. Мъртви дъца никога не се съмъятъ. Роди ли се засмъно дътето, човекъ става; роди ли се, и да и да не се засмъе, то човекъ не става. Затова, всъки, който се роди и се засмъто разръшава лъсно работите. Азъ гледамъ вчера тукъ, минава една сестра, има единъ кавалеръ тукъ/едно голъмо черно куче/тя мисли, че той иска да дави друго едно малко куче, и го ритва съ крака си. То се нахвърля и я захапва за ръката, хваша я и за крака и. Азъ ѝ направихъ едно малко пръчистване, и казвамъ да не бута съ кракъ, да вземе нъкое дърво. Та и чорапътъ ѝ се съдралъ. Тя иска да помогне на едно малко кученце, пъкъ то нъма нужда. Азъ се засмъхъ малкоВъ ума ми дойде малко смъхъ. Азъ виждахъ въ голъмото и малкото куче цѣла една търговия, тя отива при него, но то ѝ скъсало чорапа. Казвацъ, какво става? - Ухапа ме кучето. Казвамъ: бяди внимателна, тъй не се бута кучето. 4,5 души има тукъ, които той е нахапъ. Тя казва: азъ разбрахъ това. Та тазъмъ сега, има известни примѣри въ живота, вие можете да схванете нъщата въ комичната имъ форма; а и комичнитъ нъща вие можете да схванете трагично. Имайте една ясна представа за нъщата, които ставатъ въ живота, защото друго ячекомедийни ги тургаме на мястото на трагедията, а това е трагичното. Затова казвамъ, имайте ясна представа за нъщата, които ставатъ въ живота. Каквото става въ живота ни, то е за добро. При това имайте единъ идеялъ, не се отклонявайте отъ него! Искашъ да станешъ музикантъ, нъмашъ пиано, ходи тукъ, тамъ, както сега и прави. Ама може да ти се съмъятъ. Може. Може да не е по гамата на Бетховенъ или Бахъ, но може да бъде.

Сега разбрахте основната идея. Защото друго яче вие ще дойдете до едно положение, ще кажете: нъма благоприятни условия. Сръдства нъма, тъй както сега е нареденъ живота. Този пътъ, които сега минаваме той е най-добриятъ пътъ заради настъ, по-добъръ пътъ нъма. Ако този пътъ не можете да изходите, щастливиятъ пътища не можете да минете. Най-първо ще миневате прѣзъ рѣки, ще хвърлите лачениетъ обуша, и ще прѣгазите рѣката. Може дъното да е низко. Има едно, много хубави нѣща има. Хубавиятъ нѣща така сѫ прѣмъсени, приятнитъ и неприятнитъ. За умния човѣкъ всички нѣща иматъ отношение, а онзи, който не разбира нѣщата, за него нищо нъма отношение.

Това е сега за онѣзи отъ васъ, които разбиратъ. Та основната мисълътъ е: всичко е за добро! Гледайте да вървате, и като вървате, да се насърдчите, и да работите. Не да се обезсърдчавате, и да казвате: нъма какво да работимъ. Всъкога има какво да работимъ. Всъкога трѣба да работите. Отъ нищо нѣщо можемъ да направимъ. Ние се нуждаемъ отъ хора, които сѫ творци. Може отъ своятъ условия да създадете нѣщо. И всъки отъ васъ може да създаде. За сега земята на рѣката си не може да носите. Каквото да ви се случи, ще кажете: всичко е за добро!

САМО СВѢТЛИЯТЪ ПЪТЪ НА МѢДРОСТЬТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!

ВЪ ИСТИНАТА Е СКРИТЪ ЖИВОТА!